

ЦІНА 10 коп.

БІБЛІОТЕКА «ПЕРЦЯ» № 272

Микола ДМИТРІЄВ, Антоніна ТОРЛЮН
Марко МЕЛАМЕД

В ОДНІЙ УПРЯЖЦІ

ІЛЮСТРАЦІЇ О. МОНАСТИРСЬКОГО

КИЇВ. ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»
1983.

У2
Д53

Микола Дмитрієв
Антоніна Торлюн, Марко Меламед
Дружній шарж.

НЕХАЙ СОБІ ТЯГНУТЬ!..

Прочитавши назву книжки, дехто, напевно, згадає про рака, лебедя й щуку з відомої байки, які були в одній упряжці, а тягнули хто куди попало. Так от, відразу ж застережу: полтавчанка Антоніна Торлюн — не щука, а кияни Микола Дмитрієв та Марко Меламед — не рак і лебідь. І тягнуть вони воза, навантаженого гумором та сатирою, досить дружно й злагоджено. При цьому, кожен з них має свій голос, який нерідко звучить зі сторінок періодики. Різні вони й за фахом. А. Торлюн, яка має найвагоміший доробок з них — випустила дві збірки байок, — працює журналістом, М. Дмитрієв — робітник, а М. Меламед — інженер. Паралельно з основною своєю роботою чимало часу відають літературній творчості. З натвореного ними й опублікованого в журналі «Перець» і вкладено цю збірку, чи то пак, воза, який вони утрьох тягнуть до читача. Ну, що ж, раз упяглися в лямки нелегкого й відповідального жанру, нехай собі тягнуть, тішать людей веселим дотепом, гострим словом, тонким ліричним жартом!

Іван НЕМИРОВИЧ.

РОЗПОРЯДИВСЯ

— Що робити будем, Саво,
Комірник питає зава:
— Прибула машина з бази,
Продаватимем все зразу?
Глянув зав у накладну:
І команду дав ясну:
— Цукор, масло і салати —
На прилавок викладати.
Сайру, шпроти і суніцю —
У підсобку на поліцю.
І відпустиш кому слід,
В час перерви на обід.

ДВІ ДОШКИ ОДНОГО ТИМОШКИ

На заводі — честь Тимошці.
Там — портрет його на Дощі,
Там про нього — думка гарна,
Бо працює він ударно,
Бо виконує всі плани,—
От за це йому і шана.

А у дома, після зміни,
Плачуть діти і дружина,
Бо до півночі Тимошка
У квартирі всіх колошка...

На заводі ж не відомо,
Що Тимошка творить вдома,
Що прилазить той Тимошка,
Як то кажуть, п'яний в дошку.

БЕЗСЕРДЕЧНИЙ

Довелося бюрократу
Бути на рентгені:
На екрані видно ребра,
Нирки і легені.
Тільки лікар ледь не лає
Чудо-апарата,
Бо ніяк знайти не може
Серце в бюрократа.

ЩО ДОРОЖЧЕ

Проклина курей сусідських
Баба Маргарита:
— Щоб на вас напала чумка —
Витовкли все жито!

А дочка їй: — Що ви, мамо?
Хай собі гребуться.
Бо вони ж під нашим ганком
Через день несуться!

СМІЛИВИЙ САВА

— Пора таких з роботи гнати!
Недбайло він ще й комбінатор.
Який із нього керівник! —
Завгоспа шпетив комірник.
Перезирнулись люди в залі.
— Ого! А що ж то буде далі,
Коли накинувсь отак-о
При людях навіть цей тишко!
...А став тому сміливий Сава,
Що вже пронюхав: знімуть зава.

ЧИЙ ЗЯТЬ КРАЩИЙ?

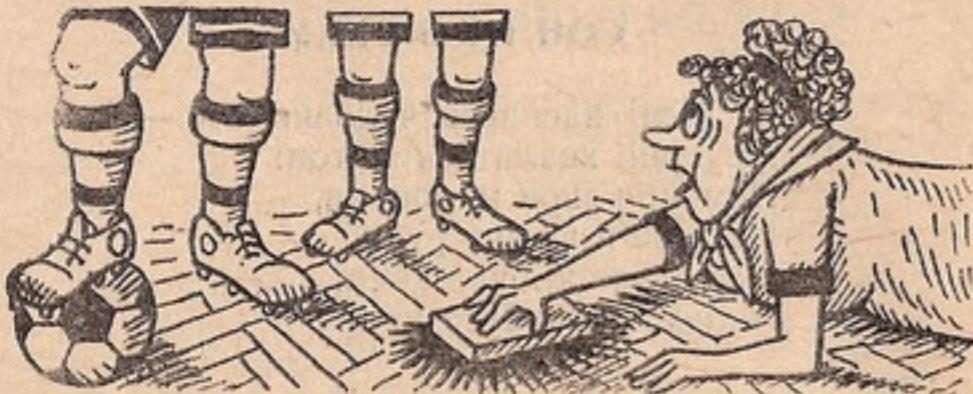
Зустрілися дві подруги, дві тещі,
Яким згадати й ганьбувати є що!
— Ну в мене зять! — одна сказала люто —
Все тягне з хати, клятий баламута!

А друга мовчки слуха та зітхає:
— Мій не такий! Таких, мабуть, немає,
Все тяг мені. Що ж, молоде — зелене...
А це й дочку назад притяг до мене!

СОН НЕ В РУКУ

— Мені наснівсь чудовий сон —
Дружині хвалиться Антон:
Немовби знов ми юнаки,
І в тебе я прошу руки.
А ти, таке ж бува ві сні,
Підносиш гарбуза мені.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Крекче бідна баба Ганя —
Натира підлогу.
А онуки на дивані —
Задирають ноги.

— Натирай, бабуню, швидше,
Нема коли ждати...
Дай нам снідати:
Нас бо кличуть
У футбола грati...
Натирали б ми з тобою,
Та не маєм змоги;
Бо ж не можна
Перед грою.
Втомлювати ноги!

ПЕРЕБУДУВАВСЯ

Складав поет жіноцтву оди,
Та й наробив для себе шкоди.
Бо лиш почав їх друкувати,
Дружина витурила з хати.
Тепер він, щоб добитись миру,
Друкує на жінок сатири...

А ТАКИ ПОВЕЗЛО

Жив за інших він не згірше —
І дожив до ювілею
Й виграв, треба ж, власні вірші
На книжкову лотерею.

ЗАГАДКА

Павло у шахи грав відмінно,
Петро ж у гру цю — ні телень;
Та вигравав він неодмінно
В Павла по сім разів на день.

Розгадка тут, як світ, стара:
Павло підлеглим був Петра.

НАЙСИЛЬНІША

— Як ти красти не боїшся
В полі конюшину?
Там же сторож, в нього зброя,—
Казав батько сину.
— Не турбуйсь про це, татусю,
Не страшна двостволка,
Коли в тебе у кишенні
Перваку літровка.

ЙОГИ

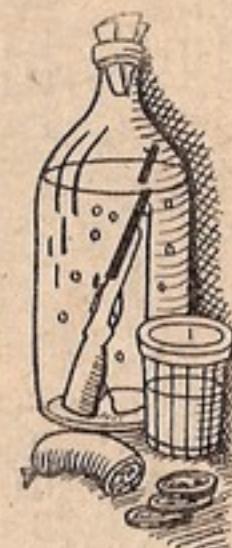
Учень Костя Свистуненко
Купив книжку «Йоги».
З тих пір батьки відпочити
Вже не мають змоги.
Бо увечері і вранці
Для тата і мами
Він стоїть по півгодини
Догори ногами.
Мати скаржиться сусідам:
— Ох, уже ті йоги!
Перегнали Кості розум
З голови у ноги...

ОТО ІГРАШКИ!..

В магазині, де купують
Іграшки дитячі,
Стоїть дівчина маленька —
Маму жде і плаче.

— Чому плачеш? — запитала
Продавщиця-фея.
— Ой, боюсь! Ляльки всі схожі
Тут на Бармалея!..

МАТЕРИНСЬКА ПОРАДА

Запитала в іненьки доня:

— Що мені робити?

Іти заміж за Афоню

Чи у вуз вступити?

— Ти не став питання руба,—

Каже тихо мати,—

Йди туди, дитино люба,

Де захочуть взяти.

КОЛИ ДРУЖИНІ П'ЯТДЕСЯТ

— Завтра в тебе ювілей,—

Досить «кругла» дата.

Що б хотіла, жінко, ти

В подарунок мати?

— Якщо прагнеш, любий мій,

Справді добрим бути,

Постараїся ювілей

«Круглий» той забути.

ПО РЕВІЗІЇ

З кабінету секретарка

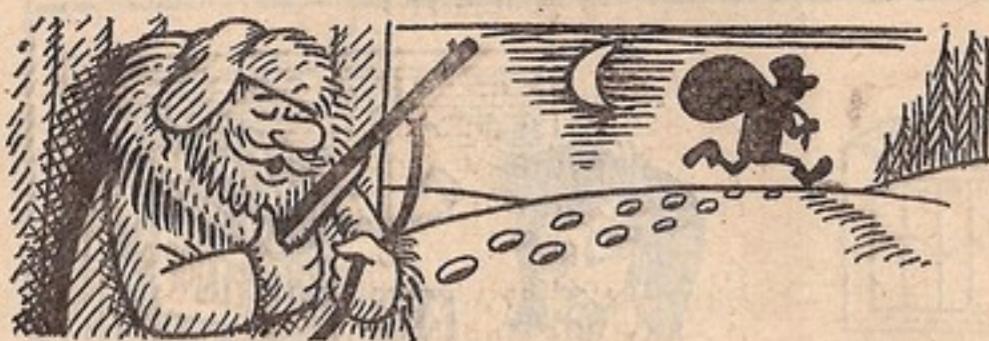
Гору посуду несе:

— Ревізор і звіт готові,

Тож у нас — в ажурі все!..

2. Вібліотека «Перця» № 272.

ЗАВАЖАЄ

Запитали в сторожа нічного:
— Чом, Демиде, пса не став ти брати?
Буркнув той: — Паршива звичка в нього —
Сильно гавка, Заважає спати.

НЕ ПОМІТИВ ЗНАКУ

Мчав у суд Федот на «Волзі»
Поруч жінка з ним — сумна...
Раптом десь на півдорозі
Озивається вона:
— Ось на цьому повороті —
Присягавсь мене кохать,
А тепер везеш до суду,
Щоб розлучення узять...
— Був тоді туман великий,—
Посміхнувся зло Федот,—
Каюсь, не помітив знаку
«Небезпечний поворот».

ТАЛАНТ

Лихословив на бульварі
Жовторотий франт,
У піджачній модній парі,
На сорочці бант,

Дід старенький привселюдно
З ляку поточивсь:
— Де, юначе, ти так брудно
Лаятись навчивсь?

— Це, папашо, діло наше,—
Кинув модний франт.—
Нащо мені вчитись, нашо,
Коли є талант!

ЯК ДОГОДИТИ?

Про кохання вшкварив оду
Никодим Синиця;
Не писав такої зроду —
Є чим похвалиться!
І метнувся до журналу.
Щоб надрукувати.
Тільки там йому сказали:
— В ній води багато.
Доробив — і мчить щодуху,
Радий та веселий.
А редактор: — Надто сухо,
Майже, як в пустелі...

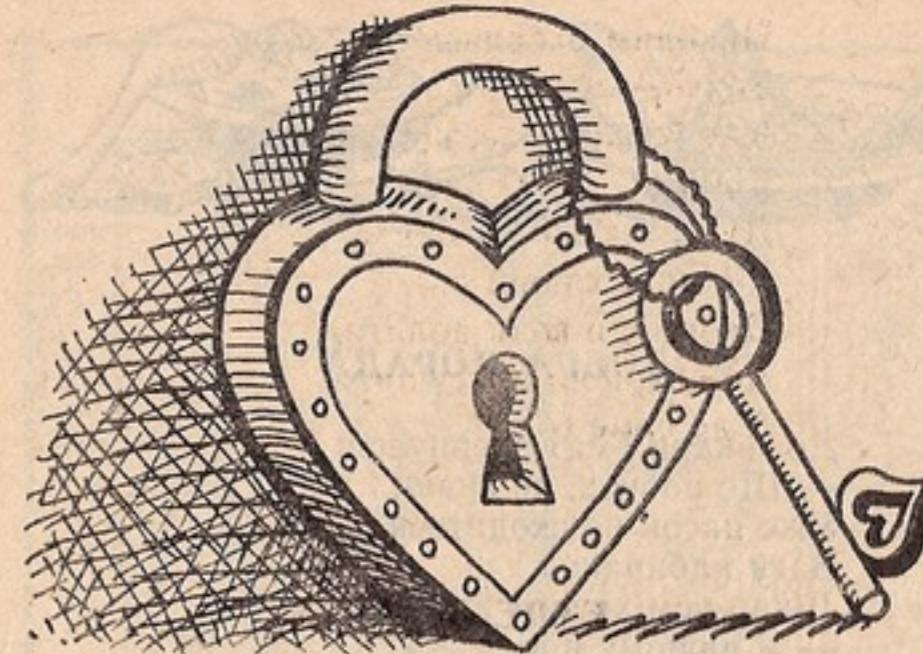
Никодим скопивсь за серце,
Захворів Синиця,
І не єсться, і не п'ється
Бідному, й не спиться.
Дума: як же догодити
Тій примхливій оді
Де й куди води долити,
Де потрібно присушити,
А де саме годі?!

БУДЕ НА КАШУ

Якось матері синок,
Вставши рано, каже:
— Ви б зварили на обід
Гарбузову кашу!

— Не вродили гарбузи,—
Відказала мати,—
Ти подумай і скажи,
Де ж то їх узяти!

— Що тут думатъ,— мовив син,—
Ще й сплеснув руками,—
Ось зашлемо старостів —
Будем з гарбузами.

КЛЮЧІ ВІД СЕРЦЯ

— Що то, мамо, шлюб? — питає
В нееньки рідної дівча.

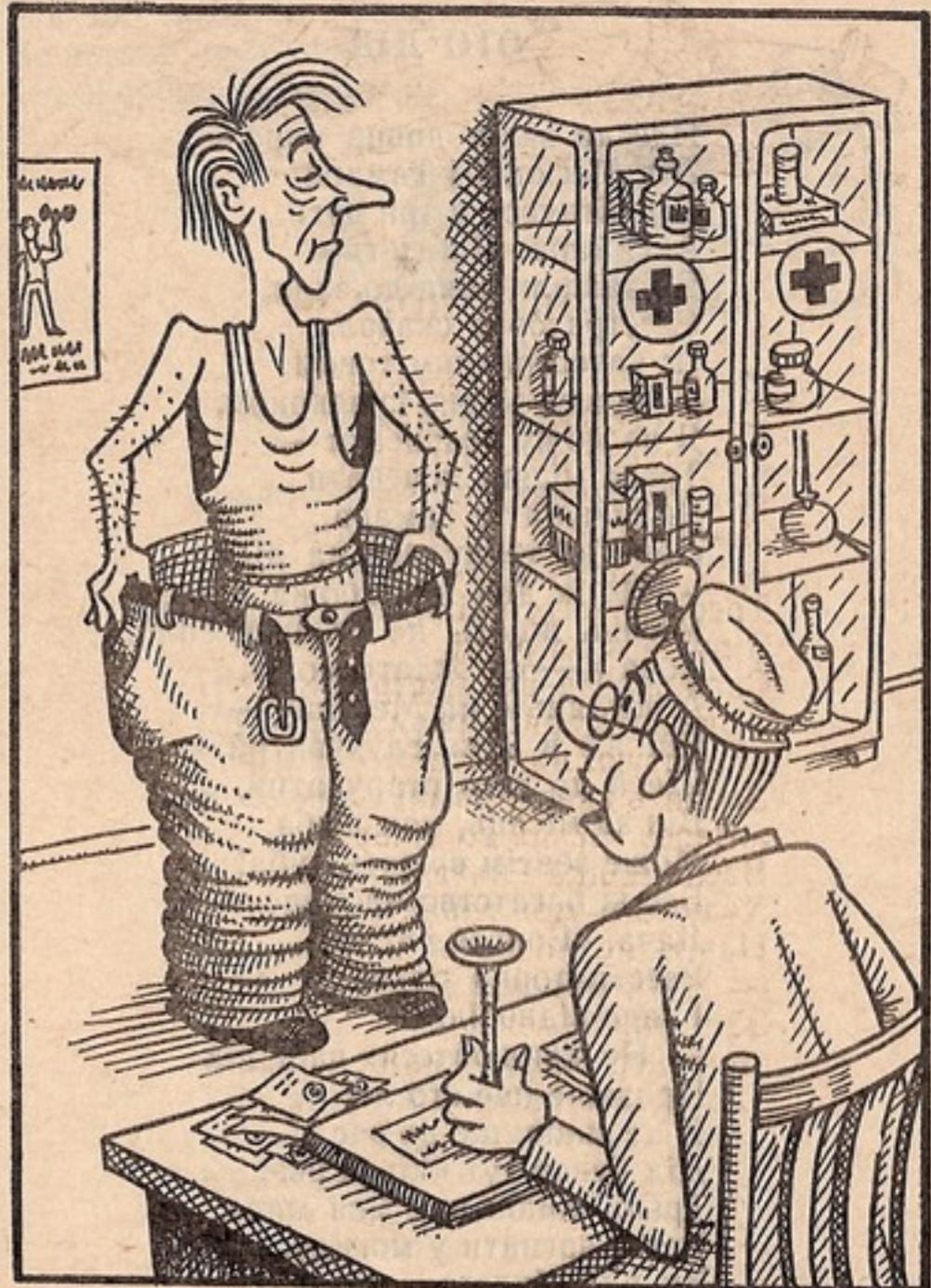
— Це як хлопцеві вручаєш
Ти від серденька ключа.

Та нерідко й так буває,
Моя доню, між людей,
Що життя замки міняє
І від серця, й від дверей!

ДОБРА ПОРАДА

До лікаря Гнат звернувся:
— Що робить, не знаю:
Уже пасок не сходиться,
Вагу набираю...
Лікар усміхнувся й каже:
— У вашому віці
Треба провести відпустку
З вудкою на річці.
Споживайте рибні страви,
Юшечку з грибами.
Гарантую: ця дієта
Зробить диво з вами!
...Через місяць до лікаря
Ввела жінка Гната.
Худючого, мов тараня,
Навіть не впізнати.
— Ну й морока! Як з ним бути? —
Застогнала тяжко.
— Тепер юому, — каже лікар. —
Придбайте підтяжки.

ОТО ДІД

Йде до загсу дивна пара —
Дід Мефодій і Тамара.
Дід зігнувся в три дуги,
А Тамара: «Ги-ги-ги!»
Як зайшли вони до зали,
Реєстраторка сказала
Ім категоричним тоном:
— Зразу, згідно із законом,
Я не можу розписати —
Треба місяць почекати...
Як почула те Тамара,
Ледь не гепнулась на діл:
— Це ж для мене божа кара,
Місяць ждать, не стачить сил!..
Хоча я — ще ждати можу,
А погляньте на Мефошу —
Він же в мене глухуватий,
Ще й до того старуватий,
Він за місяць, моя люба,
Може зовсім врізать дуба!
Все ж багатство пропаде —
Дача, «Волга» і те де!..
Реєстраторка зітхає
І таке відповідає:
— Не хвилюйтесь: ваш дід
Проживе іще сто літ
Я це знаю: ще до вас
Дід бував тут кілька раз:
Трьох жінок він, моя мила,
Встиг загнати у могилу.
Ви вже будете — четверта...

Так що, кажучи відверто,
Не відомо, моя люба,
Хто скоріше вріže дуба!

НАРЕШТІ ДІЖДАВСЯ

Стало батьку легше жити —
Є на те причина:
Вже навчилася ходити,
Нарешті дитина!

Це удача. Що й казати!
Це велике диво...
Тепер є кого послати
В магазин за пивом!

ПОРАДУВАВ

— Досить, мамо, вже сидіти
У тебе на шій,
Я знайшов собі дружину,
Іду завтра в Київ,—
Заявив Юрко матусі,
Прихопивши дещо,—
— Ще посиджу років з десять
На шій у тещі.

СМІЛИВИЙ ГРИЦЬ

Спало раз на думку Грицю
Мамі принести водиці.
Взяв відерце невеличке
І подався до кринички.
А коли вертав з водою,
То зустрівся із козою.
Тупала вона ногами,
Націлялася рогами.
Із відерцем, із водою
Гриць пішов на бій з козою...
А вона хвостом махнула,
Мекнула і дременула...

Ще з порога чути Гриця:
— Мамо, ось тобі й водиця.
Я прогнав козу рогату —
Утекла вона за хату...
Бо великий я, матусю,
І нічого не боюся!

УНІКАЛЬНИЙ ВИПАДОК

Під вечір це було.
 Мисливці Вовка вбитого привезли у село.
 Зустрілася Коза ім на дорозі,
 Із сумом глянула їй пустила слози.
 Зіпершишь на паркан,
 Спостерігав картину цю Полкан
 Й ну з неї кепкувати:
 — Чи ти не тю? Над Вовком слози проливати!
 Хіба ще мало Кіз
 Перетягав той живодер у ліс?
 — Бов-бов! Чув дзвін,
 Але не знаєш звідки він!
 Мовчав би краще.
 Я не за Вовком голосила,
 А лише за тим, що він мою сусідку милу
 Не встиг схопити в нашу.

* * *

Таке, звичайно, слухать бридко.
 А в тім..., мó допекла до печінок сусідка.

З ХВОРОЇ ГОЛОВИ...

Наклюкався Хома й по тому
 Ледь приплуганився додому.
 Зайшов у двір — і лобом в грушу бах!
 Аж запалало полум'я в очах.
 Як заволає лютим звірем
 Та у сарай, та — за сокиру!..
 Спасибі, втрутилась дружина,
 А то б даремно постраждала деревина.

* * *

Ми уподібнюємося часом теж Хомі:
 На інших згоним злість, де винні лиш самі.

ГАЛАС У ДЖУНГЛЯХ

Не раз той Вовк, що мав негарну славу,
 Настирно до конари добивавсь,
 Щоб учинити там різню криваву,
 Та на гарячому й спіймавсь.
 Злочинця посадили в клітку.

Довідались у джунглях хижаки про це —
 І ну по світу розпускати плітку:
 Вовк живиться, мовляв, сінцем;
 Він не зобидить і комахи...
 Нізащо посадили бідолаху!

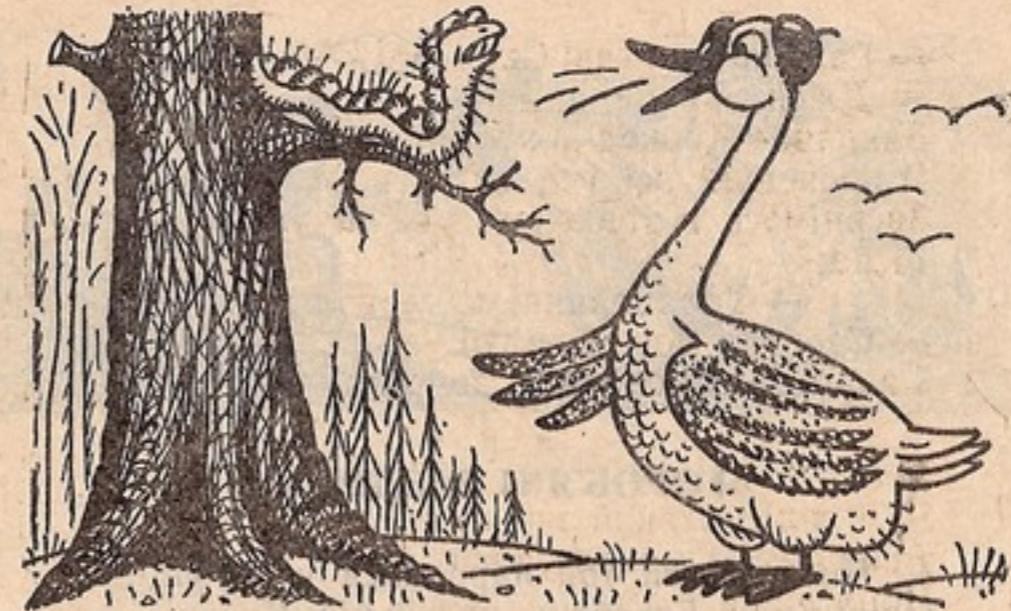
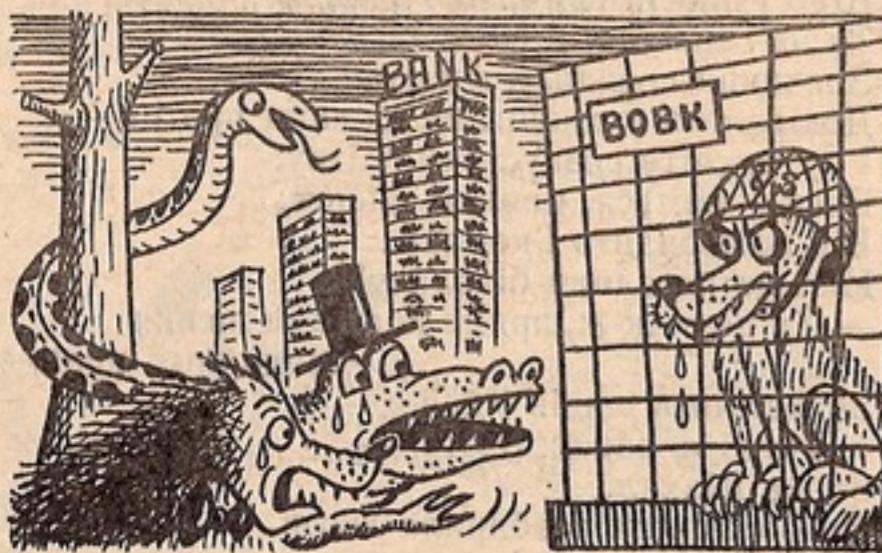
— Та це-ж-ж-ж, пряме поруш-ш-шення
 тваринних прав, —
 Звиваючись шипів Удав.
 — Панове, наших б'уть! —
 Завив Шакал.
 Його скажена розбирала лютъ:

— Ганьба! Гав-гав! Скандал!
— Джентльмени, дами,—
Заклацав Крокодил зубами,—
Я пропоную: всі, всі, як один
Звернімось в товариство захисту тварин!
Гіена:

— Так, припинемо сваволю!
— Свободу Вовку, волю! —
І знявся неймовірний тарарам.

* * *

Все ясно нам:
Чом галас отакий зчинили
Всілякі там шакали, крокодили,
Чому шипить Удав.
Ви думаете Вовка пожаліли?
Гай-гай! Шукають, бісові громили,
Виправдування для своїх кривавих справ.

ГУСІНЬ ГНІВАЄТЬСЯ

— Ох,— стогне Гусінь,— що то буде?
Ви ж подивітесь, добрі люди,
Як Шпак безжалісно личинок нищить!
Клює, негідник, та ще й свище...
А бачте ж, честь йому й хвала
І немала.

Немає правди в світі!
— Тому ж в нас і в пошані Шпак,—
Озвавсь на це Гусак,—
Що знищує він паразитів.

* * *

Я ж — кілька слів своєму брату байкарю:
Як ворог виклика тебе на про,
А обиватель десь кляне в куточку,
Радій — ти вцілив, отже, в точку.

ГОРОБ'ЯЧІ ЗАЗДРОЩІ

— Чи Соловей той народився у сорочці,—
Цвірінькав Горобець руденькій Kvочці,—
З весни там трохи покричить;

тъох-тъох, гала-бала —
Вже й честь йому, й хвала!
А тут, як проклятий, горланиш день у день —
Тріщить горлянка від отих пісень!
Ні влітку, ні зимою спокою не знаю,
А що за це я маю?

— Тут ні при чому, голубе, сорочка,—
Озвалась Kvочка.—
Перечувала я,
Що в Солов'я
В столиці є рука.
Того йому і честь така.

* * *

А спробуйте сказати тим заздрісникам в очі,
Що в співака —
Талант, а не рука,
Вони і слухати не скочуть.

РЯБКО ТА ЛИСИЦЯ

— Старий я вже, недобачати став,—
Все бідкався Рябко Лисиці.—
Про це злодюга вінав
І цупити з ферми птицю.

— А ти послухай ради:
Ось мовчки не сиди, як сич,
А гавкай, гавкай цілу ніч —
Ніхто й пір'їночки тоді не вкраде.

— Спасибі, сестро! Як я не придумав сам...
Тепер злодюгам жару дам!
І от щоночі гавкати він став.
Як тільки смеркне — гав та й гав.
Задерши ніс до неба.
Цього Лисиці й треба.
Якщо він тут загаласує,
То там Лисиця хазяйнує;
Там чути гавкання Рябка,
Вона тут цупить гусака...
Так знищила немало птиці,

* * *

Будь пильним, коли радить щось Лисиця!

ЩУКА НА СУДІ

(Майже за Л. Глібовим)

На Щуку хтось бомагу в суд подав,
Що буцім вона риб невинних зобіжала.
А Щука:

— Скаржник зайве наклепав.

Брехать не буду:
Від мене дехто потерпів,
Але не бачу в цьому криміналу,
То дещиця, дрібничка.
Рукатих треба хижаків
Тягти до суду:
Оті, як спустять погань в річку,—
Вся риба вгору черевом сплива!
А як спіймаються на шкоді,
Заплатять штраф — та їй годі,
І то не з власної кишені.

А що, вона права! —
Гукнули всі.— Що тут розводить теревені!
За справедливу річ таку
Пустить її назад в ріку!

ОСТРІВЕЦЬ

— Все, Хвиле, возишся з піском? — пита Акула
— Труджуясь, — у відповідь почула.—
Піщинка до піщинки — їй буде острівець!
— Щоб я так порпалася!.. Хай би юму грецы!
З'явились в небі цятки ледь помітні.—
То наблизилися Птахи перелітні
І незабаром обліпили острівець.
— Спасибі, Хвилько мила! —
Пташки щебечуть.— Ми вже думали — кінець.
Летіти нам було несила,—
І раптом — порятунок: острівець! —
Посиділи Пташки, пожебоніли
І, відчувши знову сили,
У небо дружно піднялись.
Зробивши коло, як годиться,
«Прощай, — гукнули, — рятівнице!

Прилетимо на острів ще колись!»

Перетворились знов у цяточки малі
І зникли в сірій млі.

— Ну, бачила? — всміхнулась, Хвіля.— Чула?
— Чого радієш? — мовила Акула.—
Вони посиділи та їй полетіли,
А ти он скільки над тим острівком корпіла.

* * *
Не дано в праці радості пізнати
Тому, хто звик лише ковтати,

ПЕРЕКУВАВ

Зустрілись два чинуші.

— А знаєш, дорогуша,—

Вітаючись один почав казати,—

Новий мій працівник —

Прекрасний чоловік!

Не каюся, що взяв його до штату.

— Який це? Той, Колюченко Панас?

Що працював у нас?

Що я за власним гм... бажанням... гм...
звільнив?

— Він самий. А ти помилку зробив...

— Та ну його... Вже надто принциповий:

На мене зиркав скоса,

Куди й не треба сунув носа...

— Ой, що ти!.. Він — шовковий!

— Ага, «шовковий»!

Все тільки й зна критикувати...

— Критикувати? —

Та він покірніший ягняти!

Тепер він вже не той, ні-ні!

— Ну що ж, подякуй, голубе, за це мені.

ТЛУМАЧІ

Зібрались троє біля гастроному.

Хильнули з горлечка й по тому

Петро почав:

— Учора в Глібова я прочитав
Цікаву штуку
Про те, як Лебідь, Рак та Щука
Кудись там воза привезти взялись.

Впряглись,—

Тик-мик, а діла ні на гріш.

— Чому? — осоловіло дивиться Тиміш.

— Тому, що та — у воду, той — назад,
А той рвонув до неба.

— Ex, ім би треба...—

Потерши пальцями, сказав Тиміш,—
Той був би лад.

— Та мо' й таке. А що ти думаєш, Семене?

— Що? Як на мене,—

Не з діла треба починати,
А перш за все, на трьох зметикувати.

ЩЕ ОДНА ЖЕРТВА МОДИ

— Здирай, Ромко, це ганчір'я! —
Влетівши до хати,
Зінька кинулася з ходу
Килими знімати.

— Тільки-що мені сказала
Конючиха Нонка,
Що килими вже не модні,
А модна клейонка.

Біжи ж мерщій до крамниці,
Щоб не розхапали!
Обклеймо клейонкою
Кухню, спальню й залу.

Цілий тиждень Зінька з мужем
Клеїли, латали...
Зате стіни у кімнатах
Райдужно засяли.

Через місяць знов команда:
— Здирай цю холеру!
Я побачила у Феньки
На стіні шпалери.

Імпортні, модерні, Ромо,
Ну такі ж гарненькі!
Я від моди не відстану
Що я гірше Феньки?

Дістань мені їх де хочеш!
— Послухай-но, люба...

— Не переч! Як не дістанеш,
З горя вріжу дуба!

Десь прочула, ніби модна
Лакова підлога
І таке зняла, що примчала
«Швидка допомога».

Вийшло по її: підлогу
Шкrebli, лакували,
Поки бліскітки сліпучі
На ній не заграли.

Стала в грізну позу Зінька
І мовила по тому:
— Гляди, станеш на цю красу,
Прожену геть з дому!

І до спальні, мій миленький,
Забувай дорогу!
Постелю тобі матрачик —
Спи біля порога.

Сама Зінька прокрадалась
У ту спальню нишком:
Розганялась і з порога
Стрибала у ліжко.

Як почала ще й за стелю
Гризти Зінька Рому,
Не витримав, бідолаха,
Та й чкурнув із дому.

ЧЕПУРУХИ

— Піди, мамо, до сусідів,—
Гукає дівуля.—
Позич кілька тарілочок,
Миску і каструлю!

— Та чого б ми позичали,—
Обізвалась мати.—
В нас посуду свого, дочко,
Нікуди дівати.

— Так, багато в нас посуду,
Та користі з нього!..
Як він стойть весь немитий
Он біля порога!

ЗНАВЕЦЬ ЖИВОПИСУ

Мартин

Порядкував на виставці картин.

Полотна оглядав, обмачував руками...

І раптом вздрів на одному маленьку пляму.

ВІН наказав:

— Це полотно негайно зняти.

І ніколи більш не виставляти!

— Чому? — хтось заперечив сумовито,—

Написано ж талановито...

— Що ж, мабуть, в ньому є зерно,—

Мартин скрививсь,— та заплямоване воно.—

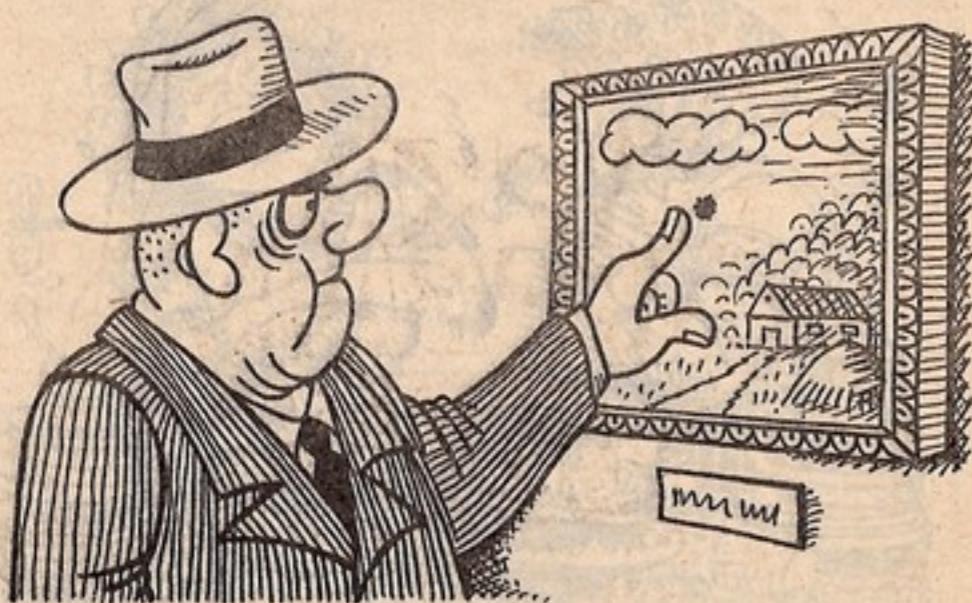
І набундючивсь, як Індик

(До заперечень він не звик).

* * *

Такий, в душі знайшовши цяточку едину,

Готовий перекреслити людину.

СПОГАДИ УЦІЛЛОГО КОМАРА

— Куди б ми лиш не прилітали,
Там зразу оплески лунали.

ІДЕЯ

— ВТК,— сказав Олекса,—
Палки ставить у колеса.
— Так,— озвався і Степан,—
Через цього лясне план,
Тож послати слід, таки,
ВТК на буряки.

УТОЧНЕННЯ

— Ти вмієш пірнати, скажи-но, Андрю?
— Пірнати — пірну, виринати не вмію.

НА ТОВАРИСЬКОМУ СУДІ

— Не лайте, хлопці, так затято
Я розповім, у чому суть.
Робота — це для мене свято.
А там, де свято — там і п'ють.

ПРИНАДА

— Скажи-но, друже, чим
приманюєш ти риб?
Клює у тебе скрізь, у будь-яку
погоду...
— Та діло тут просте,—
всміхається Архип.—
Я рибам підливаю чисту воду.

ГРИБНЕ МІСЦЕ

(Жарт)

— Знаю місце, де грибів,
Як в болоті — комарів.

— Де ж то воно, синку?
А синок:
— На ринку.

ХМАРИ

— Куди летиш, ти, хмаро дощова?

— Сусідко! Постішаю на жнива!
Серед людей є випадки подібні:
Летять туди, де зовсім не потрібні.

МОНОЛОГ БЕЗПРИУЛЬНОГО СОБАКИ

— Я тепер — собака без притулку.
Гавкаю у темному провулку.
Перехожі всі мене бояться.
А хіба я думаю кусатися?
Ви зверніть увагу, добре люди!
Ні кімнати в мене, ані буди.
А мої господарі у шортах
Й досі роз'їжджають по курортах.
Хай ветслужба зробить диво з див:
Виловить бродячих хазяїв.

КОМПЛІМЕНТ

Старий Черевик — до Стежинки захоплено:
— А ти ще нічого, хоч трохи підтоптана!..

СВОЕ І НЕ СВОЕ

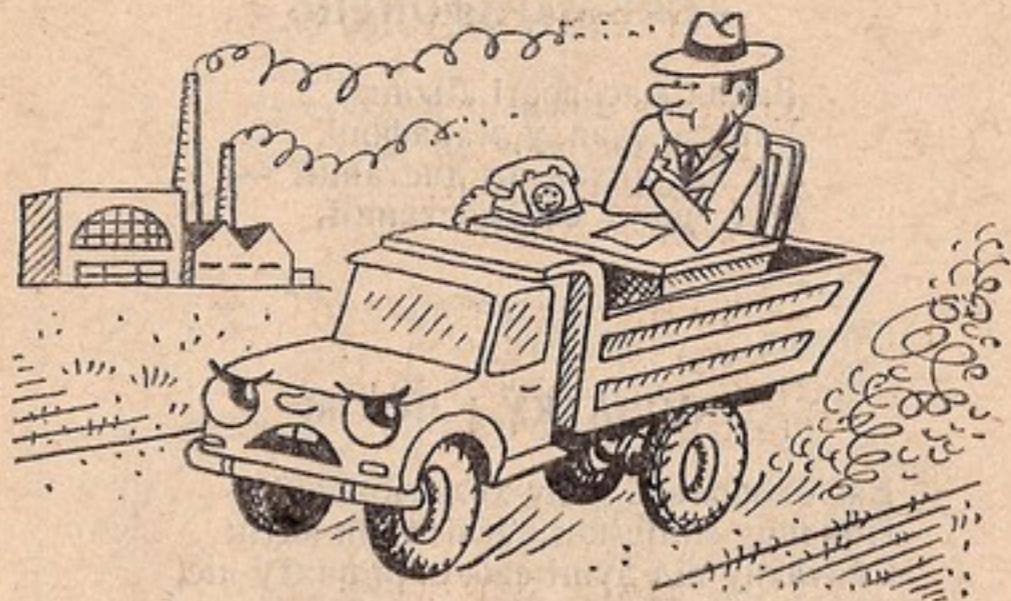
Міг просто скласти він сонета,
Міг змайструвати рубаї...
Свое лице було в поета...
Думки, шоправда, не свой.

НЕ ШАСТИТЬ

Графин жалівсь
безперестанку:
— Усі хапають за горлянку.

ОСЬ ВОНО ЩО

— Закрий вушка мені, мамо,—
Зайченятко просить.
— Так боїшся, що мисливець
Із рушниці скосить?
— Не боюся, що він стрельне,
А тих слів, що скаже
Цей мисливець після того,
Як по нас промаже.

САМОСКИД

Розілився самоскід:
— Що це я? Нероба?
Цілий день, сказати стид,
Вожу виконроба.

ПОДІБНІСТЬ

— Колюча я! — Колючка всім казала.
Прийшов верблюд — і враз її не стало...
Подібні випадки й серед людей бувають:
Колючих теж, трапляється, з'їдають.

ГОРЕ-МАРАФОНЕЦЬ

Задля масовості Льоня
Участь взяв у марафоні.
Як він дихав на дистанції —
Фіксували сеймостанції.

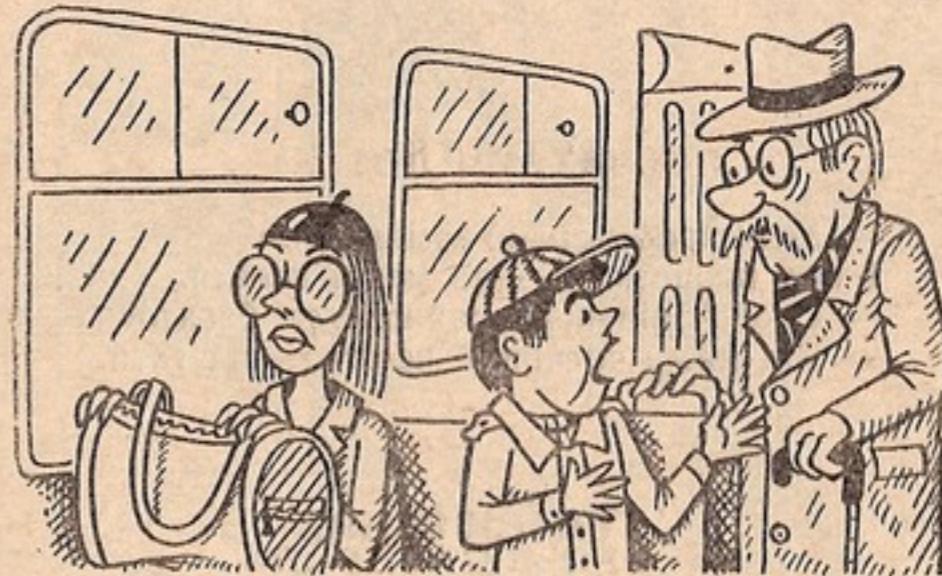
СПОЧАТКУ І ПОТИМ

Екс-охоронець долу хилить ніс.
Причину міліційні висвітлили акти:
Спочатку від душі свою він вахту ніс,
А потім від душі чуже він ніс із вахти.

ПРО ВВІЧЛИВІСТЬ

Підлітку-онуку
Так дідусь казав:
— Молодий був — місце
Я старим давав.
Спину зараз ломить,
У кістках стріляє,
Та не звільнять юні
Місце у трамвай.
Обізвавсь onука:
— Слухай-но, дідусю!
Досі — поступався.
Більше — не беруся.

Був ти при здоров'ї.
Зараз де та сила?
Бачиш, що з тобою
Ввічливість зробила?

СЕРЦЕ

У людей мотор єдиний,
Добре знаєм я і ти,
Що до нього запчастини
Рівноцінні не знайти.
Втрата серця — всього втрата,
Й дуже варто, далебі,
Не псувати агрегата
Ані іншим, ні собі.

ЯК СТАТИ ЕРУДИТОМ

«Підвищу свій культурний рівень» — з року в рік
В соцзобов'язання цей пункт він вносить звінк.
І справжнім ерудитом став таки..
Читаючи в робочий час книжки.

«УСПІХ»

— Мені пропоновано заміж іти.
І цих пропозицій — не менш десяти.
— Ого! А від кого, скажи, так багато?
— Від мами чотири, а решта — від тата.

ПОБОЮВАННЯ

— Я боюся свою доню
За штангіста видати.
В нього звичка вкорінилась:
Взяв — одразу кидати.

ТАК ВОНО І є

— Так, я автор злободенний,—
Похвалявся анонім.
...Клекотала цілоденно
І щоденно злоба в нім.

НА ВСЕ ГОТОВА

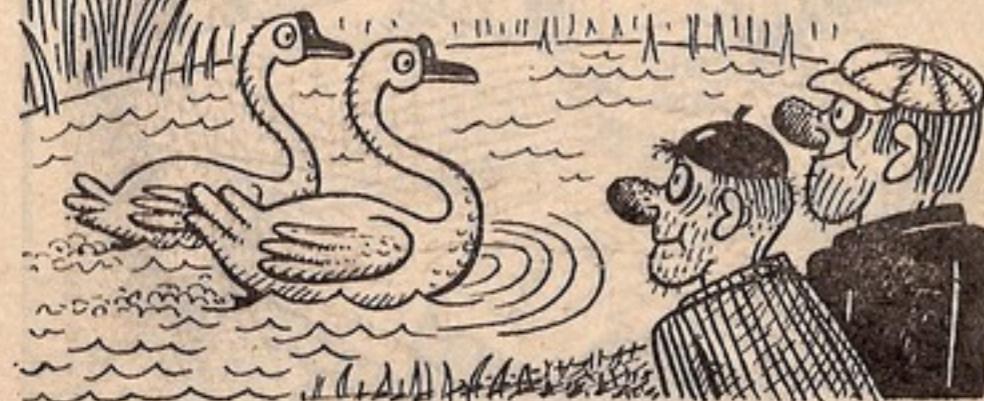
— Та годі тобі липнуть до вітрин.
Вони мені аж страх осточортіли.
— Ну що ж, тоді пішли у магазин,
Для тебе я на все готова, миць.

ВІДВЕРТИЙ НАРЕЧЕНИЙ

— Є в тебе, любий, ахіллесова п'ята?
— Ще й не одна. У мене їх багато.
— А найвразливіша, скажи мені, яка?
Зітхає хлопець: — То моя зарплата.

НА ОЗЕРІ

— На лебедів схожі ми,— каже
Он бачин, червоний у лебедів ніс.
Денис.—

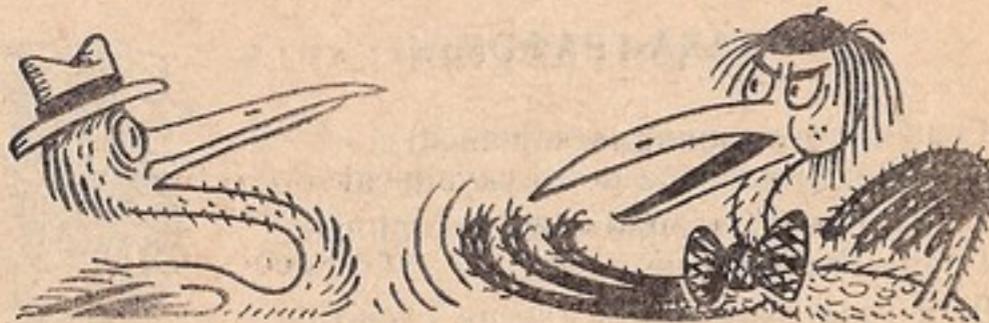
НЕВДАХА-ГРАФОМАН

Графоман-сатирик розпинається:
— Де я тільки ще не друкувався!
У «Вечірці», «Перці», «Крокодилі»...
І запам'ятати я не в силі
Всіх газет, журналів (чесне слово)...
Звідки надсилалася відмова.

ТРЕБА МАТИ ОГОРОЖУ

Жолудь каже дубу: — Тато,
Гості йдуть, та ще й багато.
Ти не знаєш хто вони?
Дуб зітхає: — Кабани.
Від таких гостей, о боже,
Треба мати огорожу.

ВІДДЯЧИВ

Як лелека сина годував,
Той до батька рота розкривав.
Виросло з синочка здоровило,
І на батька рота вже розкрило.

ОТО ФІРМА

За все життя Ликерка самогону
Накапала уже добрячу тону.
Про її хату кажуть всі сельчани,
Що це завод Ликеро-горілчаний.

ТЕКСТИЛЬНИЙ БРАК

Текстильний брак усім хвалився:
— Я у сорочці народився.

ГЕОГРАФІЧНА КАРТА

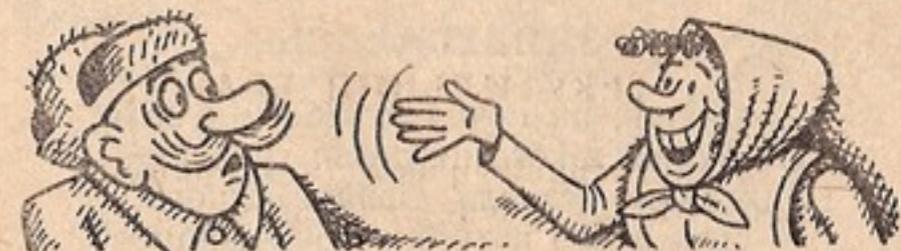
Промовляла карта,
та й авторитетно:
— Хто мені закине,
що я безхребетна?!

НЕ ТІЛЬКИ

Став нестерпним довгий шлях:
В чéревику віліз цвях.
Що в тім випадку робить?
Хочу вам порадити:
По голівці можна й бить,
А не тільки гладити.

ЗАЦІКАВИВСЯ

— Як живеться,— запитав
Сусід у сусідки.
— Потихесеньку тягну.
— А що саме? Звідки?

ОХРЕСТИЛИ

Його прозвали люди
«комірник» —
Бо він за комір закладати звик.

ПАРАЛЕЛЬ

Колючий кактус. Що там
говорити,
Але які чудові в нього квіти!
Людина теж колючою буває
І водночас прекрасну душу має.

ТРИБУНИ СТАДІОНУ

— Після видовища
Ми — пляшкосховища.

ЗДИВУВАЛАСЬ

— Скажи, як почну я тебе цілувати,
Не будеш нікого на поміч гукати?
Здивовано мовила дівчина строга:
— Для цього потрібна тобі допомога?

СПИТАЛА...

Біля дзеркала матуся
«Окосмічус» лице.
А маленька донька Дуся
Пильно дивиться на це.
Все мовчить, копилить губку,
Врешті втрутилась мала.
— Нашо це?
— Щоб я, голубко,
Красивішою була.
Довго мама чаклувала.
Доњка, зморщивши чоло,
Стиха в неї запитала:
— Мамо! Що, не помогло?

ХИТРУЛЯ

У дитсадок не хоче Груня,
Промовля до тата:
— Календар купи, татуню,
Де самі лиш свята.

ОДНАК — ФІГУРА

Фігура із кутом тупим
Про себе думала похмуро:
Хай не подобаюсь усім,
Нехай тупа, однак — фігура.

НЕ ПІДСТАВЛЯЙТЕ

Тим, хто попав біді в облогу,
Кому нещастя припече,
Не підставляйте, люди, ногу.
Підставте краще їм плече.

ЗНАВЕЦЬ МУЗИКИ

Один сказав: — Люблю я Верді.
Озвався другий: — Я — Масне.
— То добре, друже,— мовив третій,—
Масне вже краще, ніж пісне.

ПЕРЕКОНАЛА

Сперечались діти — жах,
Чи живе хтось на зірках.
— Так, живе,— сказала
Рая,—
Бо там світло хтось вмикає.

ЗМІСТ

Микола ДМИТРІЄВ ДВІ ДОШКИ ОДНОГО ТИМОШКИ

Розпорядився	6
Дві дошки одного Тимошки	6
Безсердечний	8
Що дорожче	8
Сміливий Сава	10
Чий зять кращий?	10
Сон не в руку	11
Поважна причина	12
Перебудувався	13
А таки повезло	13
Загадка	13
Йоги	14
Найсильніша	15
Ото іграшки..	15
Материнська порада	16
Коли дружині п'ятдесят	16
По ревізії	16
Заважає	18
Не помітив знаку	18
Талант	19
Як догодити?	19
Буде на кашу	20
Ключі від серця	21
Добра порада	22
Ото діл	24
Нарешті діждався	25
Норадував	25
Сміливий Гриць	26

Антоніна ТОРЛЮН

З ХВОРОЇ ГОЛОВИ...

Ба́йки

Унікальний випадок	28
З хворої голови...	29
Галас у джунглях	29
Гусінь гнівається	31
Гороб'ячі заздрощі	32
Рябко та Лисиця	33
Шука на суді	34
Острівець	35

Гуморески

Перекував	36
Тлумачі	36
Ще одна жертва моди	38
Чепурухи	41
Знавець живопису	42

Марко МЕЛАМЕД

ГІРКА ПРАВДА

Спогади уцілілого комара	44
Ідея	44
Уточнення	44
На товариському суді	45
Принада	45
Грибне місце	46
Хмарі	46
Монолог безпритульного собаки	46
Комплімент	48
Свое і не свое	48
Не щастить	48
Ось воно що	48
Самоскід	49
Подібність	49
Горе-марафонець	50
Спочатку і потім	50
Про ввічливість	50
Серце	51
Як стати єрудитом	52
«Успіх»	52
Побоювання	52
Так воно і є	52
На все готова	54
Відвертий наречений	54
На озері	54
Невдаха-графоман	55
Треба мати огорожу	55
Відлячив	56
Ото фірма	56
Текстильний брак	56
Географічна карта	57
Не тільки	57
Зацікавився	57
Охрестили	58
Паралель	58

Трибуни стадіону	58
Здивувалась	58
Спітала...	59
Хитруля	59
Однак — фігура	60
Не підставляйте	60
Знавець музики	60
Переконала	61

БІБЛІОТЕКА «ПЕРЦА» № 272

Николай Петрович Дмитриев
Антонина Архиповна Торлони
Марк Моисеевич Меламед

В ОДНОЙ УПРЯЖКЕ
(На украинском языке)
Иллюстрации О. Монастырского.

Издательство «Радянська Україна»

Редактор Ів. Немирович

Здано до набору 22. 04. 83. Підписано до друку 31. 05. 83.
БФ 11625. Формат видання 70×108_{1/3}. Папір газетний. Гарнітура
літературна. Високий друк. Умови друк. арк. 2,8. Обл.-виц.
арк. 2,28. Тираж 103 200. Зам. 02277. Ціна 10 коп.

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська
Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська
Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

З бібліотеки
Веніаміна
Еппеля